

Geloven in Generaties 2. God ervaren?

Inleiding

“Je moet niet naar je ouders blijven luisteren!”

Want ieder generatie weer wordt persoonlijk door de Heer aangesproken.”

De stem in de nacht die de kleine Samuël in de tempel hoorde,

laat zien hoe de Heer direct contact met Samuël maakt.

Samuël –heel jong nog- zelfs met een strenge boodschap naar pleegvader Eli stuurt.

In opdracht van de Heer God komt Samuël Eli vertellen dat God Eli straft.

Dus niet de vader die het kind over de straf van God vertelt,

Maar het kind dat de vader vertelt over Gods straf.

Even tussendoor dit is niet het enige wat je over deze tekst kunt zeggen.

Je kunt deze ook vanuit een andere invalshoek benaderen.

Maar als het gaat over geloven in generaties, laat deze tekst ook zien dat iedere generatie zelfstandig, persoonlijk door God wordt aangesproken.

Soms in het spoor van hun ouders,

maar soms dus ook niet!

Zo laten de geschiedenissen in het Oude Testament vaak zien.

Soms zet God via jou je ouders op een nieuw spoor.

Zo zelfstandig wordt je door God aangesproken.

Nog iets valt op: zelfs als de Heer je persoonlijk aanspreekt, hoeft dat je niet direct duidelijk te zijn.

Samuël begreep er eerst niets van die stem, Eli ook niet.
 Maar later kon Eli hem toch wel op weg helpen.
 Dus soms moet je leren begrijpen dat het God is die je aanspreekt
 en ook hoe Hij dat in jouw geval doet.

Wat mag je van God verwachten?

Daarover gaat het vandaag verder: wat ervaar je dan van God?
 Hoe spreekt God je aan?

En wat mag je van Hem verwachten?

Daarvoor lezen we nu een bekende gelijkenis uit Luk 15.

Die van de verloren zonen.

Even weer voor de volledigheid:

deze gelijkenis was allereerst bedoeld voor de Farizeeën en de
 schriftgeleerden.

Zij vonden het onbehoorlijk dat Jezus met foute figuren als de tollenaars en
 de andere zondaars omging.

De Heer Jezus vertelt ze met deze gelijkenissen (3 onder elkaar) dat er in de
 hemel wel blijdschap is over één zondaar die tot inkeer komt.

M.a.w. de Heer Jezus stelt hen de vraag terug: waarom zijn jullie niet blij?

De gelijkenis van de verloren zonen heeft die boodschap en tegelijkertijd
 mag je de vader in de gelijkenis als model van God zien.

en de zonen als model van ons, ons eigen geloof en ongeloof.

En zo krijgen we ook een beeld van God en van onszelf in deze gelijkenis.

Hoe God is en hoe wij daarop reageren!

Laten wij die kant van de gelijkenis voor ons eens proberen scherp te krijgen.

Hoe gaat God als Vader met ons om en wat mogen wij van hem verwachten?

Eerst het verhaal nog eens...

De Vader

God staat tegenover óns, zoals deze vader tegenover zijn zonen.

Deze vader was zo blij met zijn beide zonen.

Voor hen had hij een mooi bedrijf opgebouwd.

Hij mag het nu meemaken hoe zij hun eigen verantwoordelijkheid beginnen
 te nemen.

Ze hebben de leeftijd en vooral zijn oudste werkt al volop mee.

Dat ziet hij graag (31).

Nee, het gáát vader niet om het bedrijf,
 maar eigenlijk om zijn zoons.

Álles wat hij nu heeft, ziet hij als het bezit van zijn zoons (31).

Vader bouwt aan zijn bedrijf,

maar het gáát hem om zijn beide zonen.

Om hun welzijn, om hun leven.

Het welzijn van zijn jongens is zijn grootste wens.

Want hij houdt van zijn jongens,
 ze zijn 'zijn' oogappels.

Hij heeft alles voor ze over.

Zo'n vader is deze vader.

De jongste

De jongste jongen had het goed bij deze vader.
 Zoals hij een goede werkgever was:
 hij betaalde zijn werknemers niet alleen op tijd,
 hij betaalde ze ook goed (17)
 ze hadden overvloed.
 ze hielden elke dag over,
 was hij ook een goede vader
 voor zijn jongste zoon.
 Voor zijn zonen zorgde hij nog beter
 Natuurlijk genoeg te eten.
 maar ook de mooiste kleding.
 En niet te vergeten inspraak.
 Hij droeg een zegelring van de familie (22).
 Daarmee kon hij meebeslissen in het bedrijf.
 Hij had alles wat hij nodig had, ja zelf veel méér dan hij nodig had.

En toch raakte het hem niet!
 Hij kon er niet blij van worden.
 die goedheid van zijn vader, hing hem inmiddels de keel uit.
 Nee, het verveelde hem kennelijk: er was hier nooit iets te doen.
 Hij wilde zelf leven, volop genieten, alles meemaken.
 En op een dag is hij het zat.
 Hij dacht, het scheelt me niks hier.
 Mijn vader kan doodvallen!
 -want als je om je erfenis vraagt, kan je vader voor jou net zo goed dood zijn.
 En zo snel het kon verdween hij helemaal uit het leven van zijn vader (en van zijn broer)
 Het verleden was voor hem dood en begraven.
 Hij ging de toekomst tegemoet.
 En hij zocht de grenzen op van wat hij thuis geleerd had,
 en ging er ruim overheen.
 Feesten, vrouwen en vrijheid.

Vader (2)

Vader was diep geschokt.
 Waarom was zijn jongste niet gelukkig bij hem thuis?
 Hij gaf hem toch alles wat hij nodig had?
 Wat kon hij nog meer doen om hem te laten zien dat hij hem liefheeft?
 En die dag dat zijn jongen hem om de erfenis vraagt,
 is een zwarte dag.
 Hij zou het kunnen weigeren,
 -Hij was tenslotte nog niet dood!-
 Maar ja zijn jongen was geen kind meer.
 Zo wilde hij hem ook niet behandelen.
 Hij wil hem niet dwingen.
 Liefde kun je niet dwingen
 Dus laat hij hem gaan!
 Het splitste zijn bedrijf

-de jongste verkocht zijn derde deel immers-
 het verscheurde zijn hart:
 zijn eigen jongen wrong zich los uit zijn gezin
 en vertrok naar een ander leven.
 Ver buiten zijn beeld, zijn zorg en zijn liefde.
 Zijn jongen verdween uit zijn leven,
 alsof hij die dag gestorven was.
 Maar zijn liefde voor zijn jongen stierf niet die dag.
 Dat ging gewoon niet!
 Vaders hart reisde met hem mee.
 Regelmatig moest vader aan hem denken,
 vaak stond hij buiten naar hem uit te kijken (20).
 Vol hoop!
 Op een dag zou zijn jongen toch wel beseffen,
 hoeveel zijn vader van hem houdt?
 Op een dag wel!
 Toch?

De jongste (2)

De jongste had intussen -ver weg- gevonden wat hij wenste:
 vrijheid, feesten, vrouwen.
 Zijn droom.
 Hij had het allemaal.
 Er maar één maar:
 er hing een pittig prijskaartje aan!
 Hij had het allemaal, zolang hij het kon betalen.
 Maar toen zijn geld op was,
 stopte het ook onmiddellijk.
 In zijn nieuwe leefwereld krijg je namelijk niets voor niets.
 Zoals thuis! wel
 Ja zelfs niet -zo blijkt- wat je echt nodig hebt:
 iets te eten, iets te drinken en een dak boven je hoofd.
 Als je niks meer hebt.
 Op een dag midden tussen die vervloekte varkens,
 - een weerzinwekkende schande voor een joodse jongen,
 die te moeten verzorgen-
 dringt het besef met een flits tot hem door:
 'varkens zijn hier meer dan mensen',
 tenminste meer dan buitenlanders.
 Het voedsel voor de armen,
 de peulen van de Johannesbroodboom,
 zijn eerder bestemd voor hun varkens,
 -hun eigen appeltje voor de dorst-
 dan voor een Joodse man.
 Ze willen hem -ook arm en behoeftig- er helemaal niets van geven.
 Niemand, iets
 Een vreemdeling krijgt hier alleen wat hij zelf kan betalen,
 en verder niets voor niets.
 Deze mensen zijn genadeloos,

ze zorgen uiteindelijk alleen voor zichzelf.

Hoe anders is het thuis.
 Ineens ziet hij het nu,
 wat hij eerst echt niet kon zien.
 Maar nu het donker is, ziet hij het licht pas.
 Hij begrijpt nu pas dat zijn vader van hem houdt.
 Een liefdevol man is.
 Niet alleen voor familieleden en volksgenoten,
 ook voor zijn arbeiders.
 Ja nu ziet het hij,
 zijn vader geeft hen wel te eten.
 Niet alleen armenvoedsel,
 Johannesbroodboompeulen
 maar alles wat ze nodig hebben.
 Meer dan ze nodig hebben.
 Overvloed!
 Hij ziet het helder, nu.
 Ik heb mijn vader onrecht gedaan.
 Terwijl hij me alles gaf wat ik nodig had,
 wilde ik méér voor mezelf,
 maar meer is niet te krijgen los van Vader.
 Vader zal wel boos zijn op me,
 ik mag mezelf niet meer zijn kind noemen,
 dat recht heb ik verspeeld.
 Maar zelfs als loonwerker zal ik het veel beter hebben dan hier.
 En hij slikt zijn trots in en vertrekt naar huis

Vader (3)

En vader?
 Vader rekent niet af met zijn jongste.
 Als hij hem in de verte thuis ziet komen,
 springt zijn hart van vreugde op.
 Hij vergeet al zijn waardigheid
 -in die wereld rende een vader niet-
 en rent naar zijn jongen toe en sluit hem in zijn armen.
 Jongen toch, waar was je al die tijd.
 Kijk nou eens hoe je eruit ziet.
 En alle schuldbelijdenissen van die jongen wuift hij opzij.
 Het is voor hem een feestdag, vandaag.
 Het einde van een lang, schrijnend, verdriet.
 Mijn jongen is thuis!
 Hij wil weer bij mij komen leven, dat is hij leeft.
 Hij was weg en is terug.
 Feestelijk eten en drinken, een bad, nieuwe kleren
 en ook zijn positie binnen het familiebedrijf
 -de zegelring- de bevoegdheid om mee te beslissen.
 krijgt hij op dat moment weer terug.
 Vast in een feestelijke plechtigheid.

“Maar dat is toch oneerlijk!”, zal de oudste later zeggen.
 Niet voor de vader.
 Omdat hij zijn jongens zo lief heeft,
 is hij een genadige vader.
 Voor hem telt maar één ding:
 mijn jongen is weer thuis,
 waar hij hoort.
 Daar moet je blij mee zijn.

Wij?

Wat zegt dit nu over ‘Geloven in generaties’?
 God de Vader houdt ook net zo van ons:
 -zoals die Vader in de gelijkenis-
 van iedere nieuwe generatie van zijn kinderen opnieuw!
 Dat is voor Hem vanzelfsprekend het uitgangspunt.
 Hij legt zich daarop ook graag in de doop vast.
 Daar heeft Hij alles voor over.
 We krijgen alles wat we nodig hebben,
 méér dan dat.
 -Soms nu al, soms later-
 en invloed en een positie in zijn bedrijf, zijn koninkrijk.
 Daar heeft hij alles voor over.
 Een beetje verwarrend in het beeld van deze gelijkenis:
 zijn oudste Zoon, ons oudste broer,
 Jezus Christus,
 stuurde Hij alleen om die reden naar ons toe.
 Om ons terug te kunnen brengen naar onze plek in het Koninkrijk.
 Verzorgd, levend en wel, bij Hem thuis in het Koninkrijk.
 Voorgoed los van het kwaad.

Hij zorgt ervoor dat ons dit duidelijk verteld wordt.
 Via de bijbel,
 via andere mensen,
 via ook de oudere generatie,
 al die kanalen gebruikt zijn Geest.

En wat dan als het ons niet zo raakt?
 Mijn vraag aan jullie is vanmorgen is:
 ligt dat dan aan God de Vader,
 of aan ons ?
 Zou het ook aan óns kunnen liggen?
 Dan lijken we op die jongste jongen.
 We hebben alles al wat we kunnen wensen:
 God die van ons houdt,
 beloften die niet mooier kunnen
 méér kan gewoon niet.
 Toch raakt het ons niet (meer).
 Iedere generatie heeft daarmee te maken.

Hoe kan dat?
 Dat is een goede vraag!
 Hoe kan dat?

Omdat je ook aan het goede gewend raakt?
 Zelfs als het niet beter kan.
 En dat je dan zomaar gaat vervelen,
 omdat je -als je alles al hebt -niet meer ziet hoeveel het waard is.
 Omdat we denken dat andere dingen beter kunnen zijn.
 Vrijheid, feest, vrouwen, geld, roem?
 Nou ja vul maar in, wat kan het allemaal zijn.
 De hoofdreden is dat wij, zoals die jongste,
 blind zijn geworden voor Vaders goedheid.

En dan zeg je misschien:
'maar ik merk niks van God!'
 Waarom zou ik dan op Hem vertrouwen?
 Mijn vraag is: wat moet Hij je nog meer laten merken.
 'Maar hoe weet ik dan, dat God van mij houdt?
 Maar dat heeft Hij al aan je laten zien,
 zelfs tegen je gezegd.
 Wat kan Hij nog meer zeggen dan dat?
 Als' ik houd van je' niet genoeg is,
 wat kun je dan nog meer zeggen?

Je hebt alles al maar je beseft het nog niet.

We verlangen allemaal weleens naar een teken -lees een bewijs- van God.
 Maar mag je dat nog van Hem verwachten, als je al zoveel gekregen hebt.
 Als Hij zijn liefde al zo bewezen heeft.
 Waarom vraag je van iemand die je alles geeft,
 daar nog een verder bewijs van?
 Want Hij houdt van ons, dat staat al vast.
 Iedere druppel bloed van Jezus is daarvan het grimmige bewijs.

Nou God de Vader kan niet wachten tot wij thuiskomen op onze plek.
 weer met Hem meebeslissen in het Koninkrijk.

En als ons dat niet zoveel doet
 Aan wie ligt dat dan?
 Hij zal ons niet dwingen, want liefde kun je niet dwingen.
 Misschien moeten we er zelf wel achter komen.

Wat je beseft de genade van God je Vader pas,
 wanneer je aan de genade van mensen wordt overgeleverd

zoals die jongste toen

Amen